

«Οι εκπαιδευτικοί της τάξης δεν αξιολογούνται». Τι μας λέτε, κύριε Γαβρόγλου!!!

Στην πρόταση του Υπουργείου Παιδείας για το *Νέο Δίκτυο Δομών Υποστήριξης του Εκπαιδευτικού Έργου* υπάρχει μια σύντομη φράση - κλειδί, που συμπυκνώνει τις πολιτικές επιδιώξεις της πολιτικής ηγεσίας του: *Οι εκπαιδευτικοί της τάξης δεν αξιολογούνται*. Με αυτήν ο κ. Υπουργός επιχειρεί να καθυστερήσει την πλειοψηφία των εκπαιδευτικών και να κερδίσει την εύνοιά τους μέχρι τις επόμενες εκλογές. Εξάλλου, οι «εχέφρονες» πολιτικοί, δεκαετίες τώρα, θέλουν να τα έχουν καλά μαζί τους. Προσφάτως, ανάλογα έπραξε κι ο κ. Μητσοτάκης (ΔΑΚΕ μ-λ ή Μ-Λ ΔΑΚΕ;).

Για την ώρα θα αγνοήσουμε το ζήτημα της αξιολόγησης των εκπαιδευτικών – είναι κι αυτό μέρος της θλιβερής πολιτικής μας ιστορίας - και θα επικεντρωθούμε στην ίδια την πρόταση, όπου κυριαρχεί η ακατάσχετη «επιστημονική» φλυαρία, μ' έναν και μόνο σκοπό: να διασκεδαστούν οι πολιτικές προθέσεις του Υπουργείου. Έτσι, ενώ υποτίθεται ότι επιχειρείται η ενίσχυση της αυτονομίας της σχολικής μονάδας και των «συλλογικών διαδικασιών» διοίκησής της, πουθενά δεν ορίζονται τα εμπράγματα περιεχόμενα που αυτές μπορεί να λάβουν. Επιπλέον, το γεγονός ότι νομικά η έννοια της «συλλογικής διοίκησης» δεν στέκει - οι ευθύνες διοίκησης προσωποποιούνται - και πως ιστορικά στο όνομα των «συλλογικών διαδικασιών» λειτούργησαν ολοκληρωτικοί μηχανισμοί επιβολής της θέλησης της Εξουσίας στους πολίτες, δεν απασχολεί τους συντάκτες της. Για αυτούς βαραίνει η ρητορεία κι όχι η ουσία.

Έτσι, η επίκληση της «αυτονομίας» λειτουργεί ως προπέτασμα καπνού για την συγκάλυψη μιας πρωτοφανούς υπερ – συγκέντρωσης των θεσμών στήριξης του εκπαιδευτικού έργου, με παράλληλη συρρίκνωση των στελεχών που θα τους υπηρετούν στο 1/3 των υπάρχόντων και θεαματική υποβάθμιση της υπηρεσιακής τους κατάστασης. Ταυτόχρονα, η ανασυγκρότησή τους λειτουργεί ως ευκαιρία ώστε να αποδοθεί ο απόλυτος έλεγχός τους στους *κομματικούς κομισάριους της Εκπαιδευτικής Διοίκησης*, δηλαδή, στους Περιφερειακούς Διευθυντές και Διευθυντές Εκπαίδευσης (συνολικά 150). Μάλιστα, μια προσεχτική ανάγνωση της διάρθρωσης των νέων θεσμών καθιστά φανερό ότι, όχι μόνο δεν θα συμβάλουν στην αύξηση της αυτονομίας και αυτοδιοίκησης του Σχολείου αλλά, αντίθετα, θα οδηγήσουν στην απόλυτη απομόνωσή του, καθιστώντας αδύνατη τη διαχείριση των πολύπλοκων παιδαγωγικών, διδακτικών και κοινωνικών προβλημάτων που σήμερα αντιμετωπίζει. Επιπλέον, οι αποφιλωμένοι από στελέχη νέοι θεσμοί είναι βέβαιο ότι θα λειτουργήσουν γραφειοκρατικά, άρα και πλήρως αναποτελεσματικά, επειδή επιπλέον απομακρύνονται τόσο θεσμικά όσο και χωροταξικά από το Σχολείο.

Για παράδειγμα, τα γνωστά Κέντρα Αξιολόγησης μαθητών με ειδικές ανάγκες (ΚΕΔΔΥ), αντί να στελεχωθούν ώστε να ανταποκριθούν στο έργο τους, κάτι που αδυνατούν να πράξουν σήμερα, συγχωνεύονται σ' ένα ενιαίο θεσμό με άλλες άσχετες μ' αυτά δομές. Επιπροσθέτως, πέρα από τον Προϊστάμενό τους, στελεχώνονται πλέον αποκλειστικά με αποσπασμένους εκπαιδευτικούς, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τη διατήρηση και μεταβίβαση της αναγκαίας για το έργο τους τεχνογνωσίας.

Ενδιαφέρον έχει κι ο τρόπος που η πρόταση διαχειρίζεται την υποχρέωση Αξιολόγησης των Εκπαιδευτικών, (απαιτούμενο Γ' Αξιολόγησης). Έτσι, ενώ σπεύδει να απαλλάξει τους «εκπαιδευτικούς της Τάξης», με ευφημισμούς και λογικές ακροβασίες, επαναφέρει την Αυτοαξιολόγηση του Σχολείου, ως «Προγραμματισμό - Αποτίμηση του Εκπαιδευτικού Έργου», και θεσμοθετεί την «αμφίδρομη» αξιολόγηση των «στελεχών εκπαίδευσης» από υφισταμένους και προϊσταμένους. Βέβαια, το γεγονός ότι «αμφίδρομα», σημαίνει

αξιολογώ και αξιολογούμαι, αποτελεί «λεπτομέρεια» για το Υπουργείο. Σκοπός είναι να παρουσιαστεί στους «θεσμούς» ως δήθεν αξιολόγηση Εκπαιδευτικών αυτή των στελεχών και αν τελικά αποτύχει, να φορτωθεί στους «κακούς δανειστές» η απαίτηση αξιολόγησης του συνόλου των εκπαιδευτικών. Εξάλλου, η αξιολόγηση των υπαρχόντων στελεχών υλοποιείται εύκολα και δεν έχει αξία. Αμέσως μετά την ψήφιση των νέων δομών, το Υπουργείο θα «επιλέξει» νέα στελέχη της αρεσκείας του, ενώ μέσω του συστήματος στελέχωσής τους με αποσπάσεις, θα δουλέψει άριστα η μηχανή «βολέματος» των «δικών μας παιδιών».

Δεν πρέπει να μας διαφύγει το γεγονός ότι η νέα «φτηνή» δόμηση των θεσμών στήριξης του εκπαιδευτικού έργου (εξοικονόμηση θέσεων και επιδομάτων) προσφέρεται στους προσκείμενους ιδεολογικά στην Κυβέρνηση εκπαιδευτικούς ως παραδειγματική τιμωρία των Σχολικών Συμβούλων. Αυτοί αποτελούν και τη μόνη κατηγορία στελεχών που καταργούνται, επειδή την περίοδο 2011-2014 τόλμησαν να τοποθετηθούν υπέρ της Αξιολόγησης Εκπαιδευτικών, όπως εξάλλου προβλέπει το καθηκοντολόγιό τους. Στη θέση τους ξεφυτρώνει ένας περίεργος «Περιφερειακός Συντονιστής του Εκπαιδευτικού Έργου και της Επιμόρφωσης», αφού είναι γνωστό πως ό,τι δεν μπορείς να ορίσεις, το περιγράφεις. Μάλιστα, όταν κατά το Φεβρουάριο τα στελέχη αυτά (πολύπειρα και πολυπροσοντούχα) επιστρέψουν στα σχολεία ως δάσκαλοι - αφού η Κυβέρνηση φρόντισε να μην μπορούν να διεκδικήσουν θέσεις διευθυντές σχολείων για τα δύο επόμενα σχολικά έτη -, ο κ. Γαβρόγλου θα θριαμβολογήσει, γιατί «στέλνει εκπαιδευτικούς στα Σχολεία», ενώ η πράξη του αποτελεί μνημείο ρεβανσισμού.

Όμως ο βαθμός που η νέα δομή στηρίζει το έργο του Σχολείου, δεν ενδιαφέρει τους ΣΥΡΙΖΑΝΕΛ. Ξέρουν ότι πολλοί εκπαιδευτικοί χορταίνουν εύκολα με ανέξοδες ρητορείες, ιδιαίτερα αν αυτές ικανοποιούν εκδικητικά ένστικτά τους για τα στελέχη εκπαίδευσης, ενώ οι αντιστάσεις των «θεσμών» εύκολα κάμπτονται, όταν τους προσφερθούν οικονομίες κλίμακας. Εξάλλου, σιγά μην απασχολήσει Κυβέρνηση και θεσμούς η ποιότητα της παρεχόμενης εκπαίδευσης στην Ελλάδα. Οι δεύτεροι αρκούνται στις εξαγωγές έτοιμων επιστημόνων στις πατρίδες τους, ενώ η πρώτη διαχειρίζεται πιο άνετα ντιλιβεράδες, γκαρσόνια και πωλήτριες, παρά μορφωμένους πολίτες.